

Jord- och skogsbruksministeriet
PB 30
00023 Statsrådet

Fiskeområden i Åboland
c/o Åbolands Fiskarförbund rf
Köpmansgatan 5
21600 Pargas

**ÄRENDE: UTLÅTANDE GÄLLANDE FÖRSLAG TILL NY LAG OM FISKE
JSM022:00/2008**

Åbolands Fiskarförbund är en rådgivningsorganisation för fiskerinäringen och vattenägarna i Åboland. Fiskarförbundets medlemmar består av 59 delägarlag, 9 fiskargillen och 7 fiskeområden. Medlemskåren innefattar regionens yrkesfiskare och ca 10 000 vattenägare. Åbolands Fiskarförbund har i samråd med fiskeområdena tagit del av utkastet till ny lag om fiske och kommer med följande utlåtande:

ALLMÄNT

Ekonomi

Lagförslaget saknar en tillräcklig analys över de ekonomiska konsekvenserna. I den nuvarande lagen om fiske fördelas medel enligt 91 § till: 1) vattenägare 2) fiskeområden; 3) fiskerirådgivningen samt 4) befrämjande (NTM-centralerna) av fiskerihushållningen samt för vissa kostnader för uppbörden av avgifterna. Hur är det tänkt att de ekonomiska resurserna skall fördelas enligt den nya lagen om fiske?

Åbolands Fiskarförbund anser att den i 78 § stipulerade fiskvårdsavgiften på 35 euro bör graderas så att vattenägarna inte behöver betala för ett landsomfattande handredskapsfiske de inte behöver. En graderad fiskvårdsavgift på 30 euro/år för vattenägare och 50 euro/år för landsomfattande handredskapsfiske bör införas. Alla som fiskar och är över 18 år bör betala denna avgift. Hur de insamlade medlen kanaliseras tillbaka till vattenägarna och fiskerinäringen är mycket oklart och vagt definierat i detta lagförslag. Hur uträknas t.ex. fisketrycket/belastningen från handredskapsfiske då staten delar medel tillbaka till fiskeriområdena? Fiskeområdena har inte denna kunskap. Vem eller vilken instans bedömer fördelningsgrunderna och på vilka kriterier? I nuvarande lag har Finland Fiskar undersökningen haft en stor tyngd då medel fördelas, nu förblir det oklart och diffust vad som styr. Risken finns i det nya lagförslaget att för stor beslutande makt ges åt enskilda tjänstemän på ministerier och NTM-centraler och att detta vid fördelningen av ekonomiska resurser indirekt blir makt och styrmedel, utanför en demokratisk kontroll och insyn, vilket inte är god förvaltning.

I 81 § p. 3) framhålles att fiskerirådgivningstjänster skall skötas som "projekt-verksamhet". Detta bör omvärderas eftersom en fungerande rådgivning med årligen rutinmässigt återkommande arbetssysslor och grundläggande kansliarbeten inte kan fungera enbart inom ramen för projektverksamhet. Texten bör ersättas enligt följande:

p. 3) kostnader för att organisera fiskerirådgivningstjänster och verksamhet som befrämjar fiskerihushållningen.

Tillstånd för kommersiella fiskare och fiskeguider

Möjligheten att få fiskevatten för kommersiella fiskare och fiskeguider är definitivt inte jämlik och strider mot grundlagens rättigheter och likvärdig behandling. Det kommersiella fiskets tillståndsförfarande som förutsätter förhandlingar med vattenägaren ligger närmare ett rättvist system med tanke på vattenägarnas grundlagsrätt till ägande (§§13 -17). Systemet för regionalt fiskeguidestillstånd (18 §) strider mot vattenägarnas rätt att påverka och avgiften är allt för låg och ojämn med tanke på vattenområdenas omfattning i olika delar av landet. Beroende på hur stort en NTM-Centrals verksamhetsområde är får guiden mycket mera för endast 100 euro/år t.ex. i Egentliga-Finland jämfört med Tavastland. I guidernas tillstånd bör också störning av strandlägenheter beaktas. Med två olika tillståndsansökningsförfaranden för kommersiella fiskare och fiskeguider sätts två yrkesgrupper i olika ställning på samma vatten. Detta kan inte vara en rättvis och jämlik behandling av medborgare och deras rätt att utöva sitt yrke, inte heller rätt mot vattenägarna?

Fiskeriområden

Lagförslaget lägger mycket stora förhoppningar på fiskeriområdena och nyttjande och vårdplanerna. Man bör komma ihåg att ett fiskeriområde INTE äger något vatten, utan endast är ett administrativt organ med begränsade administrativa befogenheter. Enligt lagförslaget skall fiskeriområdenas styrelser arbeta under tjänsteansvar! På vissa håll har intresset för fiskeområdena varit oroväckande lågt och mera ansvar och arbetsuppgifter kanske inte direkt förstärker viljan att på frivillig basis arbeta i ett fiskeriområdes styrelse. Tillräckliga ekonomiska resurser har saknats, där väldigt få fiskeområden kunnat anställa heltidsdisponent. Det nya lagförslaget belyser inte heller fiskeriområdenas ekonomiska framtid. Kommer de ekonomiska resurserna att stå i förhållande till det ansvar som nu påförs?

Vattenägarnas rättigheter får inte heller kränkas då fiskeriområdena i sina nyttjande- och vårdplaner beslutar om lämpliga områden för fritidsfiske (fiskeguidesverksamhet) och kommersiellt fiske. En viss form av "tvång" från vattenägarnas sida finns inbakat i det nya lagförslaget som också kan "tvinga" fiskeriområdena att överta vissa av vattenägares ålägganden. De lokala Fiskargillena och Rådgivningsorganisationerna bör vara representerade i de nya Fiskeriområdenas organ. Dessa organisationer har på vissa håll en över 100 år lång tradition av påverka inom fisket.

Vattenägarnas rättigheter

Enligt 83 § skall en vattenägare för att erhålla ersättningar (81 § p. 4) "ärligen" anmäla vissa uppgifter till fiskeriområdena. I Åboland berör detta stora mängder fastigheter vilket leder till en ofantlig byråkrati då uppgifter skall mottagas och behandlas eller om begäran om uppgifter av vattenägare skall tillställas. I 93 § nämns detta av fiskeriområdena förda "fastighetsregistret" som ett register för fiskerimyndigheter.

Vem skall meddela och ta ansvar för de okonstituerade delägarlagen?

Fiskeriområdena bör ha tillgång till sitt områdes fastighetsuppgifter för att vid behov kunna kontakta vattenägarna. Fri tillgång till fastighetsregisteruppgifter borde skrivas in i lagen

KOMMENTARER GÄLLANDE ENSKILDA PARAGRAFER

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Lagens syfte

Paragrafens text förefaller inte grammatiskt korrekt och dess innehåll är onödigt omständigt och svårt att ta till sig och kunde uttryckas betydligt enklare utan att förlora sin innebörd. Föreslagsvis kunde följande textdelar strykas och texten kunde lyda enligt följande:

Syftet med denna lag är att med utgångspunkt i bästa tillgängliga information ordna nyttjandet och vården av fiskresurserna på ett sätt som är ekologiskt, ekonomiskt och socialt hållbart sätt, så att en uthållig och mångsidig avkastning som av fiskresurserna ger, ~~fiskbeståndens naturliga livscykel samt mångfalden hos och skyddet av fiskresurserna~~ och den övriga vattennaturen tryggas.

7 § Allmänna fiskerättigheter

Definitionen mellan mete och pilkfiske är oklar! Pilkfiske bör ske med en rulle som inte lämpar sig för kastning! Annars omöjliggörs övervakningen!

Vid allt handredskapsfiske som bedrivs, av över 18 år fyllda, med en rulle som **lämpar sig för kastning** bör fiskvårdsavgiften erläggas. Detta gäller speciellt t.ex. vid bottenmete efter sik. Siken är en kommersiellt viktig fiskart för yrkesfisket som vattenägarna med fiskevårdsmedel utplanterar i fiskevattenvården. Då bör också de som fiskar denna fiskart bidra till vattenvården genom att erlägga avgift.

13 § Regionalt tillstånd att bedriva kommersiellt fiske

Paragrafen blir som den nu är skriven långt en icke användbar paragraf, eftersom det föreligger så många förutsättningar (4 st) som bör uppfyllas innan NTM-centralen kan bevilja tillstånd till kommersiellt fiske. Jämfört med fiskeguiderna är förfarandet orättvist och komplicerat!

Detta är givetvis bra med tanke på vattenägarens rättsskydd, men målsättningen att förenkla möjligheten att bevilja tillstånd till kommersiellt fiske förblir svår att genomföra.

De fyra kriterierna som bör uppfyllas är inte entydiga och kommer inte entydigt att kunna behandlas inom olika fiskeriområden och dessutom är vissa kriterier definitionsfrågor (vem definierar?)

Fiskeriområdet förväntas ha insikt, kompetens och vilja att utarbeta relevanta förslag till vilka vatten som lämpar sig för olika användningsändamål, däribland kommersiellt fiske. Variationerna i beredskapen till sådana ställningstaganden / utredningar varierar allt för mycket mellan landets fiskeriområden. Varifrån skall fiskeområdena få substans och vetskap för att kunna bedöma ett områdes lämplighet för kommersiellt fiske? Vem skall fastställa grunderna för lämplighet eller sker detta godtyckligt?

I vilken omfattning förväntas fiskeriområdet bistå vid förhandlingar med innehavare av fiskerätt om nyttjandet av vatten till kommersiellt fiske?
Hur och enligt vilka grunder bekostas dessa förhandlingar / utredningar?

Fiskeriområdenas delaktighet i ovannämnda förhandlingar skulle förutsätta att det finns tillgång till aktuella fastighetsuppgifter. Om detta finns inga omnämmanden.

Hur och vem definierar när kommersiellt fiske medför betydande olägenhet för strandägare eller annan användning av området eller när det kommersiella fisket medför oskälig försvagning av fiskerättsinnehavarens möjligheter att nyttja sin fiskerätt eller betydande olägenhet av annat slag?

14 § Ersättning för kommersiellt fiske till innehavare av fiskerätt

Fiskeriområdet förutsätts ha insikt, kompetens och vilja att i de lagstadgade planerna för nyttjande och vård fastställa de skäliga avgifter för kommersiellt fiske som skall ligga till grund då man fastställer ersättningarna till innehavare av fiskerätt som ersättning för att vattenområden upplåtes till kommersiellt fiske enligt 13 §.

Fiskeområdets förtroendevalda styrelse upplever sig inte ha mandat och kunskap att i planen för nyttjande och vård fastställa de skäliga ersättningar som skall ligga till grund för ersättningar som innehavare av fiskerätt erhåller för att vattenområden upplåtes till kommersiellt fiske.

18 § Regionalt tillstånd att bedriva fiskeguideverksamhet

Avgiften på 100 euro/år är för låg. Redan behandlingen av ett tillstånd kostar 110 euro i NTM-centralen. Avgiften bör kopplas till den nytta d.v.s. hur stort område guiderna får tillgång till med ett tillstånd t.ex. enligt arealerna eller antal fiskeområden. Detta skulle medföra att en fiskeguide kan få ett billigare tillstånd på ett mindre område om så önskas.

Fiskeguidernas tillståndsförfarande borde jämföras med de kommersiella fiskarnas tillståndsförfarande. Varför har man inte infört att även vatten som lämpar sig för fiskeguidesverksamhet skall vara definierade i planen för nyttjande och vård på samma sätt som för kommersiellt fiske lämpade vattenområden? (13 § p.1). Samma punkt 4) om störning av strandägare som i § 13 bör införas även i § 18. Det stör lika mycket att 7 personer i en båt sitter och fiskar utanför folks bastubrygga som yrkesfiskaren som besöker sin bragd en gång per dygn.

22 § Indelning i fiskeriområden

Indelningskriterierna är diffusa och kan i vissa fall stå i konflikt med varandra om förutsättningarna är att alla kriterier samtidigt skall uppfyllas.

Definitionen att fiskeriområdet skall utgöra ett tillräckligt stort sammanhängande vattenområde är otillräckligt preciserat och utgör en bedömning.

Enligt vad och vem skall detta bedömas?

I definitionen borde även ingå att fiskeriområdet inte får utgöra ett överdimensionerat stort vattenområde (påverkar i negativ bemärkelse

lokalkännedomen och försvårar en ändamålsenlig förvaltning). Som i ovannämnda moment bör även då kriteriet preciseras eller så bör det framgå vem som gör bedömningen.

Vad menas med andra "centrala" aktörer?

Även språkaspekten och fiskerikulturen borde inskrivas som ett indelningskriterium och beaktas redan vid själva indelningen i fiskeriområden och inte enbart i förvaltningen (språklagen). Dock nämns ju i 28 § att ett fiskeområde skall följa språklagen vilket betyder tvåspråkig service där det finns behov av detta.

23 § Fiskeriområdets rättsliga form, medlemmar och organ

De nuvarande lokala fiskerirådgivningsorganisationerna har ett gediget fiskerikunnande och historisk kännedom över områdets fiskerinäring och bör därför vara representerade även i fiskeområdena. Allt annat är att sticka huvudet i sanden och blunda för fakta och realiteter!

24 § Fiskeriområdenas uppgifter

Att påföra fiskeriområdena verkställandet av de i paragrafen fastslagna uppgifterna antyder att det saknas verklighetsförankring och att målsättningarna därmed är högst utopistiska. Dessa uppgifter kräver betydande ekonomiska resurser och kan inte genomföras utan dessa.

Med tanke på att fiskeriområdena utgörs av brokiga skaror förtroendevalda med varierande kompetens och att de professionella förutsättningarna därmed kraftigt varierar och att de ekonomiska resurserna dessutom är helt olika mellan olika fiskeriområden, gör att fiskeriområdenas fastslagna uppgifter ter sig helt överdimensionerade och ohållbara.

Enligt p. 6) skall fiskeriområdet främja bildandet av gemensamma fisketillståndsområden för fritidsfiskets och det kommersiella fiskets behov.

I vilken utsträckning skall fiskeriområdena aktivt verkställa denna uppgift utöver det bistånd i frågan som fiskeriområdet enligt 13 § p.3) redan skall handha? (bistå i förhandlingar med vattenägare för erhållande av vattenområde för kommersiellt fiske).

Detta kräver även tillgång till fastighetsuppgifter.

Det framgår i så fall inte om fiskeriområdet i så fall skall tilldelas ekonomiska resurser för detta?

Om fiskeriområdet dessutom enligt p.6 skall främja bildandet av gemensamma fisketillståndsområden för bl.a. fritidsfisket, upplevs detta nog i det flesta fiskeriområden som en skymf, emedan de lagstadgade möjligheterna till fritidsfiske redan är omfattande och dessa rättigheter i den nya lagen om fiske ytterligare utvidgats.

Eller syftar man här på det fastställande av områden för kommersiellt fiske och fisketurism som nämns i 36 § p.5. och som skall ingå i planen för nyttjande och vård?

Enligt p. 7) skall fiskeriområdet sköta de uppgifter som ägarna av vattenområden har överfört till fiskeriområdet.

Enligt 24 § p 7) skulle fiskeriområdet förbehållslöst vara tvunget att sköta de uppgifter som ägare av vattenområden har överfört till fiskeriområdet.

Däremot står det

Enligt 119 § Överföring till ett fiskeriområde av uppgifter som rör vård av fiskresurserna och ordnande av fisket att fiskeriområdet kan överföra uppgifter som rör vård av fiskresurserna och ordnande av fisket, alltså en till sitt innehåll begränsad rätt till överföring.

Dock bör fiskeriområdet åta sig uppgifter som vattenägare önskar överföra såvida det kan anses ändamålsenligt med avseende på skötseln av fiskeriområdets uppgifter.

Med avseende på överföringen av uppgifter skall en utredning utföras där uppgifterna definieras och inkomst- och kostnadsfördelningen fastställs.

Vem skall utföra denna utredning och med vilka medel bekostas den?

Enligt p. 8) skall fiskeriområdet fördela mellan ägarna av vattenområden de medel som influtit i form av ersättning för i 7 § 2 mom. avsett handredskapsfiske

Medlen härrör sig från fördelningen av fiskvårdsmedel från 81 § p. 4).

Enligt vilka grunder skall dessa medel fördelas 1) inom fiskeriområdena 2) till fiskeriområdena?

Här uppstår förvirring vad gäller fördelningen av ersättningar som inom fiskeriområdena skall göras till ägare av vattenområde. Skall även denna fördelning grunda sig på den belastning som avses i 7 § 2 mom. och som skall fastställas i planen för nyttjande och vård? (82 § 2 mom.).

Hur och av vem bestäms denna belastning

Vad avses med det register (informationssystemet) som enligt 93 § p. 2 skall föras över fiskvårdsavgifter, där det utöver personuppgifter över erlagda fiskvårdsavgifter även skall ingå övriga uppgifter som är nödvändiga för skötseln av uppdrag enligt 92 §?

I 92 § p. 6 framgår att uppgifterna (informationssystemet) används för utdelning av de medel som influtit i form av fiskvårdsavgift.

Hur uppnår man en rättvis fördelning enligt fisketrycket eller skall endast arealen på fiskeriområdet användas?

Har ministeriet gjort någon utredning över de ekonomiska inverkningarna från den nya lagen om fiske?

Skall med hänvisning till ovannämnda således även de medel som fiskeriområdena skall fördela till ägare av vattenområde, göras enligt samma belastningstal? Eller kan den inom många fiskeområden nu gällande fördelningsmodellen enligt vattenareal, fortfarande användas vid fördelningen

av ersättningar till ägare av vattenområde?

32 § Den regionala fiskerisamarbetsgruppen

Här bör absolut de regionala rådgivningsorganisationerna ingå i sammansättningen av fiskerisamarbetsgruppen. De flesta vattenägareorganisationerna är medlemmar hos dessa och rådgivningsorganisationerna har en gedigen och historisk kunskap om områdets fiskerinäring.

36 § Utarbetande av planen för nyttjande och vård

NTM-centralen skall meddela skriftliga riktlinjer för utarbetandet av planen för nyttjande och vård. Utöver dessa riktlinjer skall hänsyn tas till annan lagstiftning och de landsomfattande planerna för förvaltning av fiskeresurserna. I de sex punkter som definierar innehållet i planen skall enligt p.2 redogöras för fiskeriområdets åtgärder för utveckling och främjande av fisket och den tänkta målbilden.

Med hänvisning till NTM-centralens rätt att enligt 39 § inte betala ut fiskeriområdets verksamhetsanslag om planen för nyttjande och vård inte verkställs som sig bör, borde det i lagtexten framgå att försummelse i verkställandet till följd av bristande ekonomi inte kan anses berättiga NTM-centralen till indragande av verksamhetsanslaget.

Kan tillräckliga ekonomiska resurser garanteras för att planen för nyttjande och vård skall kunna genomföras?

Enligt p.5 skall fiskeriområdet fastställa vilka områden som är av fiskeriekonomisk betydelse och som lämpar sig väl för kommersiellt fiske och fisketurism samt vilka fångstredskap som lämpar sig väl inom respektive område för kommersiellt fiske.

Hur skall fiskeriområdet med nuvarande kunskap kunna definiera detta? Vem ställer upp kriterier för lämpliga områden?

I de fastslagna riktlinjerna finns inget omnämnande om hur dessa omfattande och dyra utredningar skall finansieras. Ej heller framgår det att fiskeriområdet bör erhålla tillgång till aktuella fastighetsuppgifter för skötseln och verkställandet av dessa uppgifter.

För utarbetandet behövs fri tillgång till vattenfastighetsuppgifter!

37 § Godkännande av planen för nyttjande och vård

I de uppräknade förutsättningarna för att NTM-centralen skall godkänna planen för nyttjande och vård bör det även införas en punkt där centralen tar ställning till huruvida det förekommer ekonomiska förutsättningar till verkställandet av planens föreslagna åtgärder för utveckling och främjande av fisket.

Utan detta ansvar för granskningen av de ekonomiska förutsättningarna kan inte NTM-centralen ha rätt att enligt 39 § låta bli att betala ut fiskeriområdets verksamhetsanslag om planen för nyttjande och vård inte verkställs som sig bör. De ekonomiska förutsättningarna bör evalueras.

39 § Övervakning av verkställigheten av planen för nyttjande och vård

Det förefaller helt absurt att ägare av vattenområde kan ställas till svars för att åtgärder som ingår i planen för nyttjande och vård till sådana delar som anses beröra vattenägaren, verkställs på deras bekostnad och att fiskeriområdet förväntas åta sig rollen att uppmana ägare av vattenområde att vidta nödvändiga åtgärder för att planen för nyttjande och vård verkställs under hot om att försummade åtgärder annars görs på statens bekostnad och sedan indrives av vattenområdets ägare enligt lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

Detta upplägg blir ju en verklig bomb för vattenägarens rättsskydd!

40 § Verkställighet och uppföljning av planen för nyttjande och vård.

Vid god förvaltning skall NTM-centralen inom tre månader efter beslut kunna underrätta ministeriet.

78 § Fiskvårdsavgift och justering av den

En skild lägre avgift för vattenägare eller sådana som fiskar med vattenägarnas lov krävs. Dessa behöver inte köpa en särskild rätt till handredskapsfiske. En fiskvårdsavgift på 30 euro/år (10 euro/vecka, 5 euro/dag) för vattenägare och en fiskvårdsavgift på 50 euro/år (15 euro/vecka, 7 euro/dag) för landsomfattande handredskapsfiske föreslås.

81 § Användning av avgiftsmedel

Att fiskerirådgivningens nuvarande verksamhetsbidrag enligt p.3 skulle utgå och ersättas med en projektbaserad finansiering kan inte godkännas eftersom stora delar av fiskerirådgivningens uppdrag och verksamhet inte är eller kan bli projektbaserad. Att endast finansiera projektbaserad verksamhet skulle omöjliggöra fiskerirådgivningens fortsatta verksamhetsförutsättningar. Fiskerirådgivning är en fortlöpande verksamhet och inget projekt.

p. 3) bör omskrivas i följande form:

kostnader för att organisera fiskerirådgivningstjänster och verksamhet som befrämjar fiskerihushållningen.

82 § Fördelning av avgiftsmedel

Fördelningen av i 81 § p.4 nämnda avgiftsmedel skall fördelas enligt den belastning som i 7 § 2 mom. avsett handredskapsfiske innebär för vattenområdet. Belastningen skall fastställas i planen för nyttjande och vård.

Här beaktas inte behovet av de omfattande utredningar och de kostnader som dessa medför för fiskeriområdet.

Ej heller framgår det att fiskeriområdet bör erhålla tillgång till aktuella fastighetsuppgifter för skötseln och verkställandet av dessa uppgifter.

Skulle den inom fiskeområdena nu gällande fördelningen av vattenägarnas andelar av avgiftsmedel enligt vattenareal inte längre kunna ligga till grund för fördelningen?

83 § Skyldighet för ägare av vattenområden att lämna uppgifter

Varför denna bestämmelse om att vattenägarna årligen bör lämna in uppgifter för att få ersättningar. Denna onödiga byråkrati kan inte anses vara

en ändamålsenlig och modern förvaltning? **Fiskeriområdena bör få tillgång till uppgifter i fastighetsregistret** för att initialt kunna kontakta de berörda fastighetsinnehavarna och begära in nödvändiga uppgifter.

Vem skall man kontakta då det gäller ett okonstituerat delägarlag?

84 § Preskription för ersättning som betalas utgående från fiskvårdsavgifter

Att av ägare av vattenområde kräva en årlig anmälan med specificerade uppgifter är onödigt komplicerat och medför en helt onödig byråkrati. Vad gör man i så fall om denna anmälan inte erhålles (vilket sannolikt blir mycket

vanligt), skall man då låta bli att betala ut avgiftsmedel till berörda vattenägare? och skulle den föreslagna preskriptionstiden om 3 år börja löpa från därpå följande år?

I lagtexten framkommer inga krav på **att NTM-centralen bör kungöra ärendet genom offentlig kungörelse** och att preskriptionstiden först därefter börjar löpa. Vattenägarens rättsskydd försummas om frågan inte först offentligt kungöres.

För att fiskeriområdet juridiskt korrekt och ändamålsenligt skall kunna sköta de ovannämnda ärendena måste fiskeriområdet erbjudas tillgång till gällande fastighetsuppgifter, annars upprepas samma brister som i nu gällande lag, nämligen att fiskeriområdet påföres uppgifter utan att erhålla de nödvändiga instrumenten för en riktig hantering av ärendet.

90 § Första försäljning av fångst

I den nya lagen om fiske bör för insjöområden inga undantagsregler för första försäljning av fångst om 5 kg /dygn till slutkonsument införas. Samma likvärdiga spelregler bör gälla på såväl havs- som insjöområden.

113 § Föreläggande att förete bevis

I paragrafen framgår det inte att då en person föreläggs att inom 7 dagar förete bevis (uppvisningsanmodan) att fiskvårdsavgiften enligt 78 § 2 mom. är betald, bör framgå att nämnda **fiskvårdsavgift var betald redan innan föreläggandet / granskningssituationen eller då fisket inleddes**. Såvida det framgår att fiskvårdsavgiften betalats först efter föreläggandet dvs. att personen gjort sig skyldig till fiskeförseelse enligt 117 § p.5), bör ordningsbot utfärdas.

116 § Händelserapport

Det är både byråkratiskt, oetiskt och omotiverat att fiskeövervakaren i den årliga händelserapporten skall anteckna personuppgifter och andra identifieringsuppgifter samt kontaktuppgifter även för de personer som endast erhållit en anmärkning enligt 114 §.

Då en person erhåller en anmärkning som ju grundar sig på att överträdelsen är obetydlig med tanke på omständigheterna, skall personen i fråga inte kunna identifieras i någon rapportering.

Däremot kan det i rapporten, med avseende på statistikföringen, framgå uppgifter om överträdelsen i övrigt.

117 § Fiskeförseelse

Varför kan inte paragrafens 2 mom. vara punkt 11) i paragrafens 1 mom.?

119 § Överföring till ett fiskeriområde av uppgifter som rör vård av fiskresurser och ordnande av fisket

I paragrafen heter det att fiskeriområdet såvida det är ändamålsenligt för skötseln av fiskeriområdets uppgifter skall (dvs. bör) åta sig de uppgifter som rör vård av fiskresurserna och ordnandet av fisket som ett delägarlag eller ägare av vattenområde önskar överföra. **Ordet ska i andra styckets sista mening skall bytas ut mot kan.**

Att fiskeriområdet regelmässigt bör åta sig sådana uppgifter kan inte vara påtvunget såvida fiskeriområdet anser sig sakna nödvändiga resurser.

Det heter vidare att det skall företas en utredning över uppgifternas skötsel samt inkomst- och kostnadsfördelningen. Det bör för fiskeområdet vara möjligt att neka till att åta sig uppgifter av ovannämnda slag, såvida parterna vid utredningen inte kan enas om ersättningen för skötseln av uppgifterna?

130 § Ersättningar enligt tidigare lagstiftning som ska betalas till ägare av vattenområden

Enligt paragrafen preskriberas gamla fiskevårds- och spöfiskekortsmedel vars rättsgrund uppkommit under tidigare lagstiftning tre år efter att denna lag trätt i kraft, dock så att medel vars rättsgrund uppkommit senast fem år innan denna lag trätt i kraft preskriberas redan ett år efter att lagen trätt i kraft.

Här saknas dock bestämmelser om att preskriptionstiden inte kan börja löpa innan ägare av vattenområde medelst offentlig kungörelse blivit varse situationen (se även 84 §). **Vattenägarens rättsskydd försummas om frågan inte först offentligt kungörs. Medlen skall också återbördas till samma vattenområden då NTM-Centralen gör beslut.**

Pargas den 23.1.2014

Enligt uppdrag av

Åbolands Fiskarförbund
Dragsfjärd-Västanfjärd fiskeområde
Kimito fiskeområde
Pargas fiskeområde
Nagu fiskeområde
Korpo fiskeområde
Houtskär fiskeområde
Iniö fiskeområde

Olav Granström
disponent

Kaj Mattsson
verksamhetsledare/disponent